

Ὠρα δειλινῆ

Λέω μὴ τάχαμ εἶναι μεταβίωση
 ἀκόμα καὶ βυζαντινῆ
 μὴν ἢ ψηφίδα ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιδιοῦ
 ποὺ ἐνώπια ἀσπρίζει
 ἢ ποὺ ὀλόσωμος ὁ ἀσβέστης ἄγιασε
 μὴν εἶναι ποὺ ἀσκητεύει ἀντίκρου του
 γαρουφαλένια ἢ δύση
 ἢ ἐσπέρα
 ἢ φύχρα
 ποὺ ἢ ψαλμουδιὰ ξεπόρτισε στὰ θάμνα
 ἓνα μὲ τὰ σπουργίτια
 μὴν εἶν' τοῦ Ἰακχοῦ τὰ Πάθη ἐτοῦτα ἢ τοῦ Χριστοῦ
 καὶ σάστισε ὁ Ἀπρίλης
 μὴν τὸ κερὶ, μὴν τὸ θυμίαμα, τὸ ἀρχαῖο στασίδι
 μὴν ἢ λοξὴ του ἀπ' τὸ βημόθυρο
 κρύα ματιὰ τοῦ Ταξιάρχῃ
 ποὺ ὡς τὸ καρυόφυλλο ἢ φυχὴ μου τρέμει.

Μνήμη ποὺ μὲ πονᾶς
 μὴν εἶσαι σὺ ἢ αἴσθηση ὅπου στὰ δυὸ μὲ σχίζει
 λέω μὴν τοῦ μειόκαινου ἢ καταβολὴ
 τὸ βιὸς ποὺ μοῦ ἀφήσανε μέσα στὰ κόκκαλα
 οἱ αἰῶνες, κ' εἶναι μὲ τοὺς ἐσπερινούς
 ποὺ ἐντὸς μου ἢ πλήμμυρα ἀνεβαίνει τόση.